

Sygn. akt VIII GC 190/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 czerwca 2017 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie VIII Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Robert Bury

Protokolant: stażysta Joanna Drobińska

po rozpoznaniu w dniu 2 czerwca 2017 roku na rozprawie

sprawy z powództwa M. M.

przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w G.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w G. na rzecz M. M. kwotę 96.746,37 zł (dziewięćdziesięciu sześciu tysięcy siedmiuset czterdziestu sześciu złotych i trzydziestu siedmiu groszy) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwot:

- 917,65 zł od dnia 16 czerwca 2014 roku;
- 27.675,04 zł od dnia 25 maja 2014 roku;
- 4.508,69 zł od dnia 3 lipca 2014 roku;
- 866,61 zł od dnia 13 czerwca 2014 roku;
- 1.767,88 zł od dnia 13 czerwca 2014 roku;
- 7.188,78 zł od dnia 13 czerwca 2014 roku;
- 474,81 zł od dnia 29 czerwca 2014 roku;
- 2.117,50 zł od dnia 30 czerwca 2014 roku;
- 443,56 zł od dnia 9 czerwca 2014 roku;
- 45.203,24 zł od dnia 9 czerwca 2014 roku;
- 5.582,61 zł od dnia 22 czerwca 2014 roku;

2. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

3. zasądza od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Szczecinie kwotę 125 zł (stu dwudziestu pięciu złotych) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych;

4. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 8.455 zł (ośmiu tysięcy czterystu pięćdziesięciu pięciu złotych) tytułem kosztów procesu.

SSO Robert Bury

Sygnatura akt VIII GC 190/16

UZASADNIENIE

Powód M. M. domagał się od pozwanej (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w G. zasądzenia kwoty 96.746,39 zł. Podając podstawę faktyczną twierdził, że zawarł ze stroną pozwaną szereg umów sprzedaży towarów, różnego rodzaju szkła wykorzystywanego następnie przez pozwaną do wykonywania prac w budynkach: balustrad, drzwi, ścianek, etc. Według twierdzeń strony powodowej, w całości wykonała swoje zobowiązanie, a pozwana nie zapłaciła ceny.

Pozwana domagała się oddalenia powództwa twierdząc, że kupiła od strony pozwanej szyby i że zostały one odebrane, jednak towar nie odpowiadał przyjętym standardom wykonania. W sprzeciwie od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym pozwana podniosła zarzut potrącenia wierzytelności w wysokości 125.214 zł utrzymując, że szyby dostarczone przez powoda były obarczone wieloma wadami fizycznymi i nie zostały zaakceptowane przez kontrahentów pozwanej. Pozwana spółka nie kwestionowała, że zamówiła u powoda wskazywane w treści pozwu szkło oraz faktu, że zostało ono odebrane, jednak wskutek wad towaru poniosła szkodę. Pozwana za każdym razem informowała powoda o wadach, a rozmowy miały dotyczyć również sposobu naprawienia powstałej szkody. Według strony pozwanej ostatecznie powód, wbrew wcześniejszym ustaleniom, nie potrącił kosztów usunięcia usterek; pozwana miała sama zrealizować zamówienia w oparciu o materiały innych dostawców, a kosztami zakupu demontażu oraz ponownego montażu obciążyć powoda. W chwili wniesienia powództwa szkoda strony pozwanej wyraża się sumą 125.214 zł. Sprzeciw zawierał oświadczenie o potrąceniu dochodzonej kwoty z kwotą 125.214 zł „tytułem kosztów obsługi reklamacji”.

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje.

Powód i pozwana spółka zawarły szereg umów sprzedaży rzeczy, szkła laminowanego, bezbarwnego, decormat, etc. Wskutek zawarcia umów sprzedaży zostały wystawione faktury Vat. Strony ustaliły, że cena za towar w wysokości 917,65 zł będzie zapłacona do dnia 15 czerwca 2014 roku, zgodnie z fakturą FRA (...), 27.675,04 zł do dnia 24 maja 2014 roku (faktura FRA (...)), 4.508,69 zł do dnia 2 lipca 2014 roku (faktura FRA (...)), 866,61 zł do dnia 12 czerwca 2014 roku (faktura FRA (...)), 1.767,88 zł do dnia 12 czerwca 2014 roku (faktura FRA (...)), 7.188,78 zł do dnia 12 czerwca 2014 roku (faktura FRA (...)), 474,81 zł do dnia 28 czerwca 2014 roku (faktura FRA (...)), 2.117,50 zł do dnia 29 czerwca 2014 roku (faktura FRA (...)), 443,56 zł do dnia 8 czerwca 2014 roku (faktura FRA (...)), 45.203,24 zł do dnia 8 czerwca 2014 roku (faktura FRA (...)), 5.582,61 zł do dnia 21 czerwca 2014 roku (faktura FRA (...)).

Dowód: wymienione faktury Vat, k. 33, 39, 44, 46, 49, 52, 55, 58, 66, 70, 75.

Pozwana Spółka odebrała sprzedany jej towar.

Okoliczność bezsporna.

Pismem z dnia 8 lipca 2014 roku powód wezwał stronę pozwaną do zapłaty kwoty dochodzonej pozvem.

Dowód: odpis pisma z dnia 8 lipca 2014 roku, k. 16.

Pismem z dnia 17 lipca 2014 roku, w odpowiedzi na wezwanie do zapłaty, pozwana odmówiła uiszczenia długu i odwołała się do usterek dostarczonych szyb, które miały uniemożliwić odzyskanie przez nią należności od kontrahentów.

Dowód: odpis pisma z dnia 18 lipca 2014 roku, k. 137.

Pismem z dnia 28 lipca 2014 roku pozwana spółka wezwała powoda do usunięcia wad dzieła i należytego wykonania zamówienia. Pismo zawierało twierdzenia o licznych wadach i usterkach w dostarczonych przez powoda produktach. Odwołano się do 4 zleceń, na podstawie których dostarczono szyby i wskazano na ich wady. Pozwana wezwała powoda do usunięcia wymienionych wad twierdząc, że po bezskutecznym upływie terminu skorzysta z wykonania zastępczego, a powstałymi kosztami obciąży powoda. Pozwana spółka wskazała na 8 zleceń, w tym 4 już poprzednio wymienione, przy każdym wskazując na „koszt obsługi reklamacji”.

Dowód: odpis pisma z dnia 28 lipca 2014 roku, 130-132.

28 lipca 2014 roku pozwana wystawiła notę obciążeniową, w której zawarła twierdzenie o obciążeniu powoda kwotą 63.940 zł i o potrąceniu tej kwoty z należności wynikającej z faktur Vat za dostarczony towar.

Dowód: odpis noty obciążeniowej z dnia 28 lipca 2014 roku, k. 133.

W piśmie z dnia 20 kwietnia 2014 roku, kierowanym do powoda, pozwana spółka zawarła twierdzenie o licznych wadach i usterkach dostarczonych przez powoda produktów, odwołując się do dwóch zamówień i wskazując na „koszty obsługi reklamacji” w wysokości 101.800 zł netto.

Dowód: odpis pisma z dnia 20 sierpnia 2014 roku, karty 134-135.

Pismem z dnia 4 sierpnia 2014 roku pomocnik pozwanej wezwał powoda do zapłaty kwoty 63.940 złotych odwołując się do pism pozwanej z 28 lipca 2014 roku i 17 lipca 2014 roku.

Dowód: odpis z pisma z 4 sierpnia 2014 roku, karta 136.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

1. Powództwo jest zasadne niemal w całości. Powód roszczenie wywodzi z normy art. 535 k.c. statuującej roszczenie sprzedawcy o zapłatę ceny. Faktami niewymagającymi dowodu są zawarcie przez strony szeregu umów sprzedaży i ustalenie cen, co zostało przyznane przez stronę pozwaną w sprzeczności od nakazu zapłaty (k. 126, art. 229 k.p.c.). Niezależnie od wskazanego przyznania, treść sprzeciwu od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym wskazuje, że intencją strony pozwanej jest podniesienie procesowego zarzutu potrącenia, co jest połączone ze złożeniem oświadczenia o potrąceniu ze skutkiem materialnoprawnym umorzenia wierzytelności w toku procesu (art. 498 § 2 k.c.). Podniesienie zarzutu potrącenia jest jednoznaczne z przyznaniem istnienia wierzytelności potrącanej, ponieważ jedynie w takiej sytuacji możliwy jest zamierzony skutek materialnoprawnego oświadczenia o potrąceniu, więc umorzenie wierzytelności. Innymi słowy twierdzenie o istnieniu wierzytelności potrącającego (pozwanej spółki) jest twierdzeniem o istnieniu wierzytelności potrącanej (powoda), ponieważ, jeżeli nie istnieje wierzytelność potrącana, potrącenie nie jest możliwe.

Pozwana Spółka nie wypowiedziała się co do twierdzeń powoda o terminach zapłaty ceny za sprzedane towary. Fakty objęte tymi twierdzeniami należało uznać za przyznane (art. 230 k.p.c.), więc niewymagające dowodu (art. 229 k.p.c.).

Powód w pozwie błędnie, niezgodnie z wystawionymi przez siebie fakturami, wskazał, że strony ustaliły cenę wysokości 517,66 zł zamiast 517, 65 zł oraz 7.188,79 zł zamiast 7.188,78 zł, w rezultacie wysokość długu pozwanej to kwota 96.746,37 zł, a nie żądana w pozwie 96.746,39 zł. Sąd ustalił, że pozwana spółka pozostaje dłużnikiem powoda z tytułu ceny za sprzedane towary w wysokościach i terminach płatności opisanych fakturami Vat, ze zmianą wskazaną wyżej.

2. Stwierdzenia zawarte w sprzeczności od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym wskazują wprost na podniesienie przez stronę pozwaną procesowego zarzutu potrącenia, a odwołanie się do skutku materialnoprawnego oznacza, że według pozwanej przed procesem nie złożono oświadczenia o potrąceniu wierzytelności. Podniesienie zarzutu potrącenia w tym procesie jest czynnością procesową zmierzającą do obrony pozwanego i jednocześnie ma wywołać skutek materialnoprawnego umorzenia wierzytelności. Z odpisu noty obciążeniowej z dnia 28 lipca 2014 roku (k. 133) i z pisma pozwanej z dnia 28 lipca 2014 roku (karta 130-132) wynika, że strona zwana złożyła oświadczenie

o potrąceniu kwoty 63.940 zł z wierzytelnością powoda z tytułu ceny za sprzedany towar. Rozróżnienie między skutkiem zarzutu potrącenia jako czynności procesowej i zarzutu potrącenia jako czynności materialnoprawnej jest istotne, jeżeli weźmie się pod uwagę adresata tak dokonanej czynności. Mianowicie materialnoprawne oświadczenie o potrąceniu wywrze zamierzony skutek w postaci umorzenia wierzytelności, kiedy dotrze do osoby uprawnionej do odbioru oświadczeń materialnoprawnych w sposób opisany art. 61 k.c. W procesie zarzut potrącenia, stanowiąc jednocześnie czynność materialnoprawną, aby wywrzeć skutek w postaci umorzenia wierzytelności, w konsekwencji oddalenia powództwa, powinien dotrzeć do umocowanego adresata. Pełnomocnik powoda co do zasady nie jest umocowany do odbioru świadczeń o charakterze materialnoprawnym, chyba że co innego wynika z okoliczności sprawy. Drugą stroną pełnomocnictwa, w tym procesowego, niejako „bierną”, obok czynnej – umożliwiającej dokonywanie czynności - jest możliwość odbioru świadczeń o charakterze materialnoprawnym kierowanych do powoda. W rozpoznanej sprawie nie ma podstaw do twierdzenia, że pełnomocnik powoda został umocowany do dokonywania czynności o charakterze materialnoprawnym, ergo nie ma podstaw do twierdzenia, iż został umocowany do odbioru świadczeń o charakterze materialnoprawnym, w tym oświadczenia o potrąceniu wierzytelności (por. przykładowo wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 stycznia 2016 roku, II CSK 862/14). Pozwana spółka w nocie obciążeniowej z dnia 28 lipca 2014 roku (karta 133) przed wszczęciem procesu złożyła materialnoprawne oświadczenie o potrąceniu wierzytelności w wysokości 63.940 zł, w tym procesie, zgodnie z materialnoprawnym rozkładem ciężaru dowodu z art. 6 k.c. strona pozwana związana jest ciężarem dowodu faktów, z których wywodzi skutek prawny, więc decydujących o istnieniu roszczenia odszkodowawczego przedstawionego do potrącenia. Twierdzenia sprzeciwu od nakazu zapłaty są twierdzeniami o fakcie, że przed wszczęciem procesu doszło do potrącenia wierzytelności powoda z wzajemną wierzytelnością pozwanego w wysokości 63.940 zł. W pozostałym zakresie wierzytelności, którą powód uczynił przedmiotem powództwa (32.806,39 zł), aktualność zachowują uwagi odnoszące się do biernej strony pełnomocnictwa procesowego i umocowania do odbioru oświadczenia o potrąceniu wierzytelności. Pełnomocnik powoda nie jest uprawniony do odbioru oświadczenia o potrąceniu wierzytelności złożonego przez pomocnika pozwanej w toku procesu. Uwaga ta zachowuje aktualność przy przyjęciu, że pełnomocnik pozwanej jest uprawniony do złożenia oświadczenia o potrąceniu wierzytelności, więc że interpretacja pełnomocnictwa procesowego, jako czynności także materialnoprawnej (art. 65 § 1 k.c.), prowadzi do wniosku, że objęto nim wszystkie czynności zmierzające do uzyskania pozytywnego dla pozwanej orzeczenia, w czym mieści się składnie oświadczeń o podwójnym skutku procesowym i materialnoprawnym. W konsekwencji należy przyjąć, że oświadczenie pełnomocnika pozwanej zawarte w sprzeciwie od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym o potrąceniu wierzytelności jest nieskuteczne w zakresie kwoty 32.806,39 zł (zarzut potrącenia złożony w procesie), a w zakresie kwoty 63.940 zł jest twierdzeniem faktycznym, twierdzeniem o istnieniu faktu, że przed procesem złożono skuteczne oświadczenie o potrąceniu.

3. Pozwana nie udowodniła, że przysługuje jej roszczenie odszkodowawcze wobec strony powodowej. Dla udowodnienia zgłoszonego twierdzenia o potrąceniu pozwana powołała dowody z dokumentów prywatnych sporządzonych przez siebie, zeznań świadków, przesłuchania stron oraz opinii biegłego. Dowód z dokumentów prywatnych jest dowodem złożenia oświadczenia (art. 245 k.p.c.) i oczywiście w tym procesie nie jest podstawą dla ustaleń zgodnych z twierdzeniami pozwanej. Dowody z zeznań świadków nie mogą stanowić podstawy do ustalenia, czy i ewentualnie jakie wady istniały w rzeczach sprzedanych pozwanej i czy pozwana poniosła z tego tytułu szkodę oraz w jakiej wysokości. Świadek A. P. był podwykonawcą strony pozwanej, montował szyby od dwóch dostawców, stwierdził, że to co było wadliwe, nie było montowane. Nie można jednak na podstawie jego zeznania ustalić, czy szyby dostarczone przez powoda było wadliwe, więc czy ewentualne nienależyte wykonanie zobowiązania spowodowało szkodę w majątku pozwanej. Z zeznań świadka wynika, że nie jest w ogóle zorientowany w przedmiocie sporu, nie jest w stanie podać faktów istotnych dla rozstrzygnięcia. Z zeznań świadka Z. Ł. wynika, że pozwana wykonywała prace na rzecz spółki reprezentowanej przez świadka, istniały wady w montowanych elementach z użyciem szyb dostarczonych przez powoda, jednak nie wiadomo, jakie to były wady. Z zeznań nie wynika, czy pozwana poniosła szkodę i ewentualnie jaka była jej wysokość. Świadek nie był osobą zajmującą się kontraktem, reklamacje dotyczące materiałów szklanych były zgłaszane stronie pozwanej, ale dotyczyły także montażu, terminowości wykonanych robót; Z. Ł. stwierdził także, że nie wykonano części robót. Z zeznań świadka S. N. również nie wynikają fakty pozwalające na ustalenia zgodnie z twierdzeniami pozwanej; wynika z nich jedynie tyle, że usługi na rzecz spółki (...), obejmujące dostarczenie elementów szklanych i ich montaż nie zostały prawidłowo wykonane. Wady te miały polegać m.in. na

tym, że szkło „robi się mleczone”, ponadto miało dojść do pojawienia się kleju na zewnątrz szyb, mimo zgłoszenia, wady nie zostały usunięte przez stronę pozwaną. Nie można na tej podstawie ustalić, czy wskazywane przez świadka wady są skutkiem materiału, czy strona pozwana poniosła szkodę i w jakiej wysokości, nie jest możliwe na tej podstawie ustalenie zasady odpowiedzialności pozwanej spółki, mimo że z twierdzeń świadka wynika, że istnieją roszczenia spółki (...) do pozwanej w wysokości około 150 tys. zł w związku z reklamacją ścianek szklanych i elementów szklanych balustrad i drzwi. Zeznania te są niewystarczające dla ustalenia, że pozwanej przysługuje roszczenie odszkodowawcze. W konsekwencji pozwana nie udowodniła, że przysługuje jej roszczenie odszkodowawcze wobec powoda, więc faktu, że przed wszczęciem procesu złożyła skuteczne oświadczenie o potrąceniu.

4. Postanowieniem dowodowym z dnia 1 czerwca 2016 roku Sąd dopuścił dowód z zeznań świadka W. R., na stałe przebywającego w Belgii, ustalając przy tym, że dowód ten zostanie przeprowadzony w drodze pomocy sądowej. Zobowiązano jednocześnie pełnomocnika pozwanego do dokładnego określenia faktów, które mają być stwierdzone zeznaniami tego świadka (k. 209). Treść zarządzenia Przewodniczącego wywołana została pismem świadka W. R. kierowanym do Sądu Okręgowego w Łodzi, poprzednio rozpoznającego sprawę (k. 174), w którym wskazał, że nie zna powoda, nie wie nic na temat stosunków między powodem, a pozwanym, że spółka pozwana wykonywała zlecenie na jego rzecz, które podlegało reklamacji oraz wskazał, że mieszka na stałe na terenie Belgii. Pełnomocnik pozwanego nie określił dokładnie faktów, które mają być stwierdzone zeznaniami tego świadka w kontekście oświadczenia świadka, że nie wie nic na temat stosunków łączących strony. Wniosek o przeprowadzenie dowodu zeznań świadka W. R. podlegał oddaleniu, ponieważ stosownie do art. 248 k.p.c., strona powołująca się na dowód ze świadków obowiązana jest dokładnie oznaczyć fakty, które mają być zeznaniami poszczególnych świadków stwierdzone. Sąd oddalił wnioski dowodowe złożone przez stronę powodową i pozwaną, które nie zostały pozytywnie rozstrzygnięte w postanowieniach dowodowych wydanych na rozprawie w dniu 1 czerwca 2016 roku, a którymi dopuszczono dowody z dokumentów i z zeznań świadków Z. Ł., S. N. i A. P.. W protokole rozprawy z dnia 2 czerwca 2017 roku w postanowieniu Sądu widnieje zapis odnoszący się do postanowienia dowodowego Sądu z 1 czerwca 2016 roku, jednak w tym dniu Sąd wydał trzy postanowienia o dopuszczeniu dowodów, w tym z zeznań świadka W. R.. Postanowienie dowodowe Sądu z 2 czerwca 2017 roku oznacza również oddalenie wniosku z zeznań świadka W. R., więc uchylenie postanowienia dowodowego z dnia 1 czerwca 2016 roku (art. 240 § 1 k.p.c.) o przeprowadzeniu dowodu z zeznań tego świadka.

5. Postanowieniem z dnia 1 czerwca 2016 roku Sąd postanowieniem oznaczył wysokość zaliczki na koszt opinii biegłego, a Przewodniczący wezwał stronę pozwaną do uiszczenia tej kwoty w terminie 14 dni. Zaliczka nie została zapłacona, co w konsekwencji oznaczało pominięcie (verba legis) dowodu z opinii biegłego (art. 130⁴ § 5 k.c.), co przybrało formę oddalenia tak zgłoszonego wniosku dowodowego postanowieniem dowodowym Sądu z dnia 2 czerwca 2017 roku.

6. Przy ustaleniu, że pozwana nie udowodniła, że przysługuje jej roszczenie odszkodowawcze zdatne do potrącenia, bezprzedmiotowe, niezmiernie do ustaleń istotnych dla rozstrzygnięcia, są dowody zgłoszone przez powoda zmierzające do ustalenia, że pozwanej nie przysługuje roszczenie o odszkodowanie. Jeżeli nie powiódł się dowód główny strony pozwanej, który pozwoliłby na ustalenie istnienia roszczenia o odszkodowanie, dowód przeciwny strony powodowej, zmierzający do przeciwnego ustalenia, staje się bezprzedmiotowy i w takiej sytuacji zmierza jedynie do zwłoki w postępowaniu (art. 217 § 3 k.p.c.), ponieważ możliwe jest rozstrzygnięcie bez przeprowadzenia tych dowodów. Wnioski dowodowe strony powodowej zostały oddalone postanowieniem dowodowym sądu wydanym na ostatniej rozprawie.

7. Strona pozwana nie udowodniła, że przed procesem złożyła wywołujące skutek umorzenia wierzytelności oświadczenie o potrąceniu, powództwo podlegało zatem uwzględnieniu niemal całości, za wyjątkiem wymienionych wyżej dwóch dni odsetek za opóźnienie w płatności, zgodnie z twierdzeniami powoda i wystawianymi przez niego fakturami. Twierdzenia pozwanego o istnieniu wzajemnej wierzytelności z tytułu odszkodowania nie były konkretne, nie odnosiły się do wysokości ewentualnej szkody, żaden z zgłoszonych przez pozwaną dowodów nie był wystarczającą podstawą dla ustalenia istnienia wierzytelności z tytułu odszkodowania.

8. Dowód z przesłuchania stron podlegał pominięciu wskutek nieusprawiedliwionej nieobecności powoda i A. R. – obecnego prezesa zarządu pozwanej na terminie rozprawy wyznaczonym celem przesłuchania stron (art. 302 § 1 k.p.c.). A. R. została wezwana do osobistego stawiennictwa, lecz nie odebrała kierowanej do niej korespondencji.

9. Stosownie do art. 384 § 1 i § 4 k.c., ustalony przez jedną ze stron wzorzec umowy, w szczególności ogólne warunki umów, wzór umowy, regulamin, wiąże drugą stronę, jeżeli został jej doręczony przed zawarciem umowy, przy czym jeżeli jedna ze stron posługuje się wzorcem umowy w postaci elektronicznej, powinna udostępnić go drugiej stronie przed zawarciem umowy w taki sposób, aby mogła ona wzorzec ten przechowywać i odtwarzać w zwykłym toku czynności. Powód nie udowodnił, że strony łączy stosunek prawny ukształtowany według wzorca umowy (karta 19-23), który przewiduje ograniczenie roszczeń odszkodowawczych kontrahenta. Według twierdzeń strony powodowej, ogólne warunki sprzedaży miały być udostępnione na stronie internetowej, w takiej sytuacji konieczny był dowód dla ustalenia, że tak w rzeczywistości było oraz pozwalający na ustalenie, że pozwana mogła ten wzorzec przechowywać i odtwarzać w zwykłym toku czynności, więc że możliwe było ściągnięcie ze strony internetowej pliku zawierającego ogólne warunki sprzedaży. W braku dowodów na wskazane fakty nie jest możliwe ustalenie, że stosunek prawny ukształtowały również ogólne warunki sprzedaży, na które powołuje się powód.

10. Pozwana przegrała sprawę niemal w całości, co oznacza obowiązek zwrotu powodowi celowych kosztów procesu zgodnie z art. 98 § 1 i 3 k.p.c. i art. 100 k.p.c., uiszczonej opłaty od pozwu w kwocie 4.838 zł, opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł oraz wynagrodzenia radcy prawnego w kwocie 3.600 zł, ustalonej na podstawie § 6 pkt 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (t.j.: Dz. U. z 2013 roku, poz. 490 z póź. zm. w zw. z § 21 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych, Dz.U. z 2015 roku, poz. 1804 z póź. zm.).

SSO Robert Bury